

га се затрудняваше движението презъ разбъркани-
тѣ камани, гдето човѣкъ две крачки не може да
направи, безъ да се спъне.

Въпрѣки че тъмнината не позволяваше да се
вижда далечъ наоколо, обаче, и това нощно пъту-
ване си имаше своята прелестъ. Върволицата — цѣ-
ла, недѣлима, шумна съ смѣхъ, глѣчъ, разговори и
чести провиквания „ехо!“ — се извиваше въ тъм-
нината като огромна змия, която пълзи упорито
къмъ върха.

Минавайки покрай първитѣ езера, тѣ изглеж-
даха особено тъмни; въ тѣхъ едва забележимо се
огледваха частъ отъ скалитѣ и небето съ своитѣ
бледнѣещи вече звезди.

Малко следъ 4 часа почна да се зазорява. Заедно
съ това и нашия кржгозоръ постепенно се разширя-
ваше въ все по-ясна и по-красива гледка. Когато
наближихме Леденото езеро (най-високото до Мусала,
което едва преди нѣколко дена се размръзило) бѣ-
ше се вече разсъмнало. На всѣка крачка, кждето
и да погледне човѣкъ, се разкрива особена красо-
та. При нѣкои завой на пътеката се виждаха едно-
временно (макаръ нѣкои не цѣли) всичкитѣ петъ го-
лѣми мусалански езера — отъ хижата до Леденото
езеро. И каква гледка е тази!..

А когато Леденото езеро, което се намира въ
дъното на една много дълбока и огромна фуния
отъ камени сипеи, бѣше вече подъ насъ, ние бѣх-
ме приковани отъ следната омайна картина: едната
страна на скалистия гребенъ надъ самото езеро,
при бледнѣещата червенина на разсъмването, бѣше
тѣй ясно изрѣзана, съ такава изящна линия, която
образуваше заедно съ нѣжнитѣ сѣнки такива фи-
гури, като че ли това не сж скали, а кой знае как-